

16 Ιανουαρίου 2015

Κρίμα...γιατί ο Χριστός μας, δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να μας κρατήσει όλους αγκαλιά μέχρι να χορτάσουμε ουρανό...

[/ Ορθόδοξη πίστη](#)

Σήμερα αρκετά ψυχικά κουρασμένος περπάτησα στα σοκάκια του χωριού. Μυρωδιές, εικόνες, σκηνές ενός βίου που παλεύει να αναστήσει τον χρόνο και τον θάνατο. Σε ένα από αυτά τα σοκάκια συνάντησα έναν ενορίτη μου που είναι άρρωστος εδώ και χρόνια. Από μακριά άρχισε να μου γελά. Ερχόταν προς το μέρος μου. Κινήθηκα κι εγώ προς το δικό του. Μόλις φτάσαμε σε απόσταση αναπνοής, στην κυριολεξία με άρπαξε βυθίζοντας με στην αγκαλιά του. Με φίλησε με αγάπη τονισμένη δυνατά. Χάρηκε τόσο που με είδε. Η αγκαλιά του μιλούσε. Και εγώ δεν του αρνήθηκα να με κρατήσει όση ώρα ήθελε. Μέχρι να νιώσει ασφάλεια.

Την ώρα εκείνη, αναδύθηκε από μέσα μου, μια άλλη εικόνα. Όταν κάποτε πήγα να ασπασθώ μια κυρία της «εκκλησίας». Δεν θα ξεχάσω ποτέ, τον τρόμο της, την άρνηση, την σωματική ενοχή της. Μια σεξουαλικότητα που δεν είχε ποτέ αναγνωριστεί και σαφέστατα είχε τρομακτικά απωθηθεί. Βέβαια εκείνη την είχε βαπτίσει «αρετή» για να την αντέχει και να μην συντρίβεται στο άγχος της ενόρμησης.

Κρίμα...γιατί ο Χριστός μας, δεν θα είχε κανένα πρόβλημα να μας κρατήσει όλους αγκαλιά μέχρι να χορτάσουμε ουρανό...

Πηγή: [facebook.com](https://www.facebook.com)